

ster var meget tilfredse med Partiet. Den tilkommende Friherreindetitel var for dem et Vederlag for den fejlslagne Spekulation, som Vilhelmines Giftermaal havde været for dem. Om Moderens Mening var der ikke bleven spurgt.

Frøken Cecilie var endnu uforlovet. Og dog var hun efter manges Mening den smukkeste af de tre smukke Søstre og havde ogsaa haft de fleste Tilbud. Men ved den megen Omgang med sit eget Spejlbillede havde hun levet sig ind i den Forestilling, at hun var Jordens skønneste Kvinde, og hun fandt af den Grund ingen Mand god nok til at blive lyksaliggjort af hende. Hun gik omkring med et livstræt Udtryk, ligesom besværet af sin overordenlige Dejlighed, og havde et nedladende Væsen, der lod Folk vide, at hun viste dem en stor Naade blot ved at eksistere.

Søndagen efter den store politiske Begivenhed var Jægermesteren bedt til Frokost hos sin Svigerfar sammen med sin Kone. Forholdet mellem de to Mænd havde just ikke bedret sig; men Forhandlingerne om Storeholts Salg havde gjort en Fornyelse af den personlige Omgang nødvendig.

Ved Bordet fortalte Grossereren, at han med det første agtede sig over til „sin Gaard“, hvor han vilde tilbringe en Ugestid for at tilse de paabegyndte store Ombygningsarbejder. Det var Meningen, at hans nye Svigersøn, Ulanofficeren, samtidig skulde tilbringe nogle Dage derovre, og han talte om at foranstalte et Par Jagter og maaske give et Par større Middagsselskaber.